POTICHU SI ZPÍVÁM

KOMPLETNÍ SEBRANÉ TEXTY PÍSNÍ IANA ANDERSONA A JETHRO TULL

VOXATOR GLOBATOR

POTICHU SI ZPÍVÁM

KOMPLETNÍ SEBRANÉ TEXTY PÍSNÍ IANA ANDERSONA A JETHRO TULL

Ilustrováno fotografiemi Iana Andersona

VOXATOR GLOBATOR

IAN ANDERSON
SILENT SINGING
The Complete Collected Lyrics of Ian Anderson and Jethro Tull

Translation © Vladimír Řepík, 2022

Copyright © 2021 Ian Anderson Group Of Companies

ISBN 978-80-7511-720-5

ISBN 978-80-7511-721-2 (pdf)

OBSAH

Předmluva Geralda Bostocka 6
Předmluva Iana Andersona 8
Bejvávalo 16
Povstaň 20
Dobrodiní 24
Aqualung 30
Jak cihla tupej 36
V minulosti žít 42
Pašijová hra 48
Děcko války 56
Potulnej pěvec na ochozu 64
M.U. – To nejlepší z Jethro Tull 72
Na rokenrol už jsem starej…! 74
Písně z lesa 80
Opáčko 88
Tažný koně 90
Hlídač bouře 98
Áčko 104
Širokej meč a bestie 110
Do světla vkroč 116
Zahalená 122
Šelmovský znamení 134
20 let Jethro Tull 142
Skalnatej ostrov 156
Sumec se zvedá 164
Sklenka před spaním / Pásky ze zámku Pohroma 174
Od kořenů k větvím 188
Tečka Com 196
Tajná řeč ptáků 204
Vánoční album Jethro Tull 212
Rupiin tanec 216
Jak cihla tupej 2 224
Homo Erraticus 234
Fanatika gen 248
Ostatní písně 256
Doslov překladatele 265
Přehled skladeb podle anglických názvů. 266

PŘEDMLUVA GERALDA BOSTOCKA

Svým skromným způsobem jsem pomohl utvářet některé texty tohoto díla, a tak využívám této příležitosti, abych trochu obalil svaly onu strohou kostru, která představuje Iana Andersona, skladatele a zakladatele Jethro Tull. Ian (pokud mu tak mohu říkat, protože ho neoslovuji příliš často) se narodil v roce 1947 v Dunfermline ve Skotsku skotskému otci Jamesovi a anglické matce Irene. Rodiče se setkali a sblížili na počátku 20. let 20. století v Blackpoolu, přímořském prázdninovém městečku na severu Anglie. Irene se rozhodla opustit své ambice stát se baletkou a přestěhovala se do Skotska, aby se vdala. Školní dny pana A. začaly na základní škole Rosebum v Edinburghu, kde se v posledním ročníku dostal na špici třídy a před přechodem na střední školu obdržel školní cenu Dux. V té době – v pozdních 50. letech – se zablýskalo na lepší časy ohledně národohospodářského a sociálního oživení po válečném strádání, a s rostoucím optimismem vkládali hrdí rodiče velké naděje do chlapcovy akademické budoucnosti.

I když co složil zkoušky na Fettes i na The Royal High High, rozhodli se Andersonovi poslat syna raději na The Royal High se stipendiem než do příliš drahé placené školy Fettes. Koupili školní uniformu, ta ale zůstala nenošena, protože rodina se narychlo přestěhovala do Blackpoolu a James a Irene se rozhodli, že si pořídí obchod s potravinami.

Mladý Ian, zapsaný na Blackpool Grammar School, snášel přechod těžce a hned první den ze školy utekl. Šel domů po tramvajových kolejích a poznal ulici, kde rodina koupila obchod se smíšeným zbožím. Otec James Iana okamžitě poslal zpátky do školy. Tam byl znovu uvězněn a těsně před koncem vyučování vstoupil do výtvarné třídy. Laskavý umělecký mistr pan Aitken, přátelský a spřízněný Skot, si ho vzal pod svá křídla a pomohl mu usnadnit cestu k akademické kariéře. Také učitel matematiky „Babča“ Jones novému chlapci nabídl podporu a vítanou péči.

Andersonovi se brzy znovu přestěhovali, aby si vyzkoušeli vedení hotelu. Byl to malý soukromý penzion, dlouhé hodiny stlaní postelí, úklidu, vaření a snahy zachovat si uctivý výraz, vítání často náročných hostů. To vynahradily jen klidné zimní měsíce. V listopadu se Blackpool na několik měsíců vracel svým dobrým občanům, než nastalo velikonoční obnovení turistického ruchu.

Po nejistých začátcích byl Anderson dobrý ve většině předmětů na gymnáziu a udělal o rok dříve než ostatní studenti zkoušky na úrovni O, byl totiž ve třídě „X“ neboli expresní třídě. Jeho osm zkoušek mu však příliš nepomohlo s obtížným výběrem studijních předmětů posledního ročníku střední školy a s případnou kariérní dráhou. V té době se u něho začal projevovat skutečný zájem o blues a jazz a on začal rozvíjet případnou paralelní kariéru v populární hudbě. Rychle si uvědomil, že budoucnost nestojí na spoléhání se na „předělávky“ jiných umělců nebo na repertoáru osvědčených skladatelů, ale spíš na samostatné práci, jak tomu bylo v případě The Beatles.

A tak začal zkušebně tepat několik písní jednoduché hudební podstaty a ještě jednodušších textů. Ty se učila a pilovala amatérská školní skupina The Blades v hale rodinného domu bubeníka Johna Evanse. John byl Ianův spolužák z páté třídy na blackpoolské základce. Připojil se Jeffrey Hammond, spolužák z posledního ročníku střední školy, který se poněkud neochotně naučil na baskytaru. Jako manažer pomohl kapelu v zárodku rozvíjet učitel „Babča“ Jones. Nicméně Anderson byl během druhého roku posledního ročníku střední školy vyloučen, protože odmítl být zaslouženě potrestán za přestupek, a tak se pak zapsal na místní uměleckou školu ke studiu výtvarného umění.

Několik dalších pokusů o napsání materiálu šlo stranou a kapela se soustředila na bluesové a R&B coververze a předělávky. Z The Blades (Žiletky) se stal The John Evan Band (Johnova matka koupila kapele dodávku) a ambicióznější snahy této skupiny přilákaly kytaristu Micka Abrahamse a bubeníka Clivea Bunkera z Lutonu.

Na konci roku 1967, kdy národ sevřela v chladném objetí zima, se Anderson a nový baskytarista z Blackpoolu Glenn Cornick přesunuli na jih a po několika obměnách názvu – Ian Henderson's Bag Of Blues, Navy Blue a Candy-Coloured Rain – se konečně stali, na návrh jejich nového londýnského agenta, skupinou Jethro Tull. V únoru 1968. Anderson už do jejich vystoupení zavedl nepříliš kouzelnou flétnu. Zakoupil ji už dříve v roce 1967, ale nehrál na ni až do konce roku, kdy se rozhodl, že se s příjezdem do Lutonu pokusí na nástroj naučit. Od několika nekoordinovaných tónů se za dva či tři týdny dostal až k improvizovaným sólům, a brzy se Tull stali jednou ze žhavých nových kapel na londýnské scéně.

Po jistém úspěchu v klubu Marquee se kapela a manažer Terry Ellis rozhodli pustit do nahrávání alba, které Anderson pojmenoval *This Was*. V podstatě šlo o kolekci písní založených na blues, z nichž většinu napsal Anderson sám nebo společně s kytaristou Abrahamsem. K opravdovému skládání písní ale došlo až po nahrání *This Was*. Písně, které se měly brzy objevit na dalším albu, byly napsány v posledních měsících roku 1968. Postupný rozchod kapely s Mickem Abrahamsem vyvrcholil, když byl Mick konfrontován s novým, méně tradičním materiálem.

Druhé album Jethro Tull, čerpající stále více z eklektických vlivů, mělo vedle konvenčnější elektrické kytary, baskytary a bicích využívat také akustické nástroje. Mezitím se připojil Martin Barre a Ian začal přebírat kontrolu nad kreativním procesem, psaním, produkováním a společným mixováním nahraného materiálu a také se začal zajímat o obchodní a manažerskou stránku věcí.

Dalších 52 let (v době psaní tohoto článku) Ian pokračoval ve vytváření a dolaďování svých dovedností jak v přísně hudebním smyslu, tak v psaní textů, s mojí občasnou pomocí. Dobrá – šlo jen o malou pomoc, ale moje trumpeta si zkrátka potřebuje čas od času trochu zatroubit.

Tato kniha sebraných textů je pokusem pana A. vměstnat rozsáhlé dílo, které během let publikoval, do jediného svazku. Trvá na tom, že nejde jen o poezii, která se má číst, ale o slova, která se mají zpívat, i když třeba jen potichu.

Pro úplnost se letmo zmiňuje o instrumentální práci, která se mezi písněmi na různých albech objevuje. Jinak zařazuje texty všech svých skladeb, ať už jsou podle něj dobré, špatné nebo průměrné.
Některé z vrcholných písní ilustroval vlastními fotografiemi, které pořídil speciálně pro tuto knihu.

Takže zapojte sluchátka, zapněte důvěryhodný gramofon, CD přehrávač nebo cokoliv jiného, a čtěte si s hudbou na pozadí. Nebo si jen o samotě prohlížejte text o tichém, slunečném nedělním odpoledni v kulisách ptačího zpěvu na stromech, hrajících si dětí nebo tichého šumění vlahého vánku v dlouhé trávě a mezi divokými kvítky vřesu na kopcích.

Ať dostanu rozžhaveným pohrabáčem, jestli už neslyším nějakou písničku…

Gerald Bostock
2020

PŘEDMLUVA IANA ANDERSONA

ÚVOD

Čertovské věcičky, tyhle texty písní. Nejsou jako poezie, která prostě musí vypadat pěkně na stránce. Problém je, že si načmáráte pár slov, a pak přijde hodina zúčtování. Člověk je totiž musí zazpívat.

Myslí básník při psaní na to, že jeho dílo bude jednoho dne on sám nebo někdo jiný číst? Neznám odpověď, nejsem si vědom, že bych kdy nějakého básníka potkal. Zajímalo by mě, jací vlastně jsou.

Jsou texty písní více podobné filmovému scénáři? V prostém návrhu textu se mohou zdát trochu banální nebo zjednodušující, ale když se interpretace, podání a divadelního přednesu ujme herec, může to zažehnout čirou genialitu.

Nebo taky ne, podle toho, jestli měl v práci dobrý den.

Tyto texty jsem původně napsal pouze proto, aby se zpívaly, nikoli pasivně četly jako poezie. Zpívány mají kadenci v souladu s rytmem, frázemi a složitostí melodie. Na stránce a v mysli mohou jednoduše koexistovat, ale pro mě se jim dostává plné rezonance, až když slyším jejich hudební vyjádření. Podle toho, jestli jsem měl v práci dobrý den.

Jsem popisným textařem – nepříliš často vypravěčem, a téměř nikdy vášnivým milovníkem se srdcem na dlani. Spíše jde o sociální dokumenty, u kterých si můžete pobrukovat. Něco vidím, a chci se o to podělit slovem a hudbou. Nic víc a nic míň.

V některých písních jsou odkazy a stereotypy, které by byly v dnešním světě právem vnímány jako politicky nekorektní a necitlivé. To bylo tenkrát a tohle je teď. Nepřál bych si měnit podstatu písně, kdybych ji psal dnes, ale asi bych uplatnil svou příslovečnou obezřetnost a diskrétnost!

SESTAVENÍ KNIHY

Před mnoha lety mě napadlo, že jednoho dne, až nebudu mít nic lepšího na práci, prolezu všechny své písně a sestavím definitivní knihu textů Jethro Tull / Iana Andersona. Jednoho dne? To jsem myslel vážně?

Záhy jsem zjistil, že onen gargantuovský úkol poslechnout si každou jednotlivou píseň a pečlivě zkontrolovat předchozí pokusy o tištěné texty nebude práce na jeden den, ale na celé týdny, měsíce, a jak se ukázalo, i roky. Na kompilaci písní pro knihu jsem začal pracovat v roce 2014, ale až v pandemickém roce COVID 2020, když koncertní turné nepřipadalo v úvahu, jsem to dotáhl do konce.

Když se ohlédnu zpět za celoživotním dílem (zatím), cítím se skoro na všechno docela hrdý. Poslech monumentální sbírky hudebních vystoupení tolika členů kapely je osobní lekcí historie vztahů a vzpomínek – skutečný poklad zkoušek, nahrávek a živých vystoupení. I když s několika riskantními hotely, děsivými lety a špatnými instalatérskými trubkami.

Rád bych poděkoval Timu Chacksfieldovi a týmu ve Wamer-Parlophone records, jakož i kohortám poradců – fanoušků Tull – za jejich podnikavost, píli a odhodlání vysledovat staré nevydané, jen zhruba smíchané či demo nahrávky, které se nikdy nedostaly na nahraná alba své doby. A samozřejmě, zvláštní zmínka patří jak Robinu Blackovi, který mnohé z těchto desek vytvořil, tak Stevenu Wilsonovi za mnoho remixů alb Tull za posledních deset let.

Děkuji také muzikologům a fanouškům, kteří mi poskytli užitečné příklady svých pokusů, jak dešifrovat texty a prostřednictvím Wikipedie a dalších webů najít rychlé odkazy na data vydání a na aktualizované verze alb.

Děkuji Malu Peacheyovi, Johnu Conwayovi a týmu z Essential Works/ Rocket 88 Books za to, že přinášejí tuto sbírku, ještě křičící a kopající, zdráhavé veřejnosti. V noci vás kolekce buď udrží vzhůru, nebo vás velmi rychle pošle spát.

Ale zdaleka největší dík patří dalším 27 členům kapely Jethro Tull, kteří tato má slova přivedli k životu svou interpretací, odborností a pílí. Samozřejmě vyniká především přínos Martina Barreho. Sledoval jsem jeho rostoucí kytaristické vyzrávání od jeho prvních dnů na *Stand Up*, až po jeho vynikající práci v 80. a 90. letech. Ta mi dodala dostatek sebevědomí pro další skládání písní a aranžování. Věděl jsem, že vždy bude existovat onen důvěryhodný základ jeho muzikálnosti. Byl pro každou jízdu, pro každé nové dobrodružství.

Jednou z hlavních otázek při sestavování této kompilace ze stovek písní

bylo, zda je seřadit abecedně, podle roku, podle alba nebo dokonce podle žánru. Nakonec jsem se rozhodl pro chronologický přístup, tedy vzít album po albu. To je dost snadné pro studiová alba z éry vinylů, ale co potom s pozdějšími „bonusovými skladbami“ nebo nevydaným materiálem? Některé z těchto písní byly objeveny až v posledních dvou nebo třech letech troglodytickými forenzními vyšetřovateli, kteří měli speciální přístup do skladu pásků našeho katalogu u Warnerů.

KATALOG

Bývalo to tak, že jsem všechny master multitracky a mixy celého nahraného katalogu pečlivě uchovával zavřené ve skladu pásků doma nebo ve svých studiích. Ale kvůli bezpečnosti jsem se rozhodl umístit raději staré pásky do profesionálních trezorů nejdříve EMI a poté Warner Music v Londýně. Jak možná víte, musí se s nimi zacházet v rukavičkách a musejí se zapékat v troubě, aby se „přelepil“ magnetický oxid, který uchovává analogové zvukové informace, a pevně zůstal na substrátovém plastovém podkladu pásky. V opačném případě by stačil jeden průchod pásky strojem a hudba by doslova spadla z jejího povrchu, na fólii by zbyla jen lepkavá hnědá kaše. Po upečení se kazety jednou přehrají (držíce si palce), aby se pro budoucnost digitálně zakódovaly jako 24bitové, 96kHz soubory, které pak například Steven Wilson může remixovat v digitální doméně.

A tak je většinou na každém albu seznam skladeb podle původního vydání alba, ať už vinylu nebo na CD. Některé písně byly původně vydány jako singly nebo dokonce na EP, ale odkazoval jsem na ně až v okamžiku, kdy byly nakonec vydány jako skladby kompilačních alb.

Mnoho dalších písní, které se nedostaly na původní alba, omezená asi 40 minutami vinylové nahrávky, si v průběhu let našlo cestu na různá kompilační alba, počínaje albem *Living In The Past* z roku 1972. Pozoruhodné bylo také *20 Years Of Jethro Tull* a *2CD Nightcap / Chateau D´Isaster Tapes*. Také novější jubilejní remixované reedice a box-sety zahrnují velkou část tohoto materiálu, a navíc i archivní překvapení (alespoň pro mě), tedy ještě více zasunutých děl ze spodního šuplíku.

Nechybělo ani mnoho koncertních alb, *25th Anniversary box, Orchestral Jethro Tull*, kolekce *Acoustic Jethro Tull*, a v poslední době také kompilace *50th Anniversary*. Protože neobsahovaly žádné dříve nevydané písně, nejsou v této knize uvedeny.

Další dříve nevydané materiály, které byly poprvé uvedeny teprve nedávno na výročních reedicích a v krabicových sadách, lze nalézt v části „Další nahrávky“. Žádný způsob výpisu však nemůže být dokonalý a na pomoc také uvádím abecední rejstřík názvů skladeb. Tři písně, kde texty napsal jiný člen kapely – „Move On Alone“ Micka Abrahamse a „Coronach i Urban Apocalypse“ Davida Palmera, sem nejsou zahrnuty. Bez urážky, ale mám zde odpovědnost pouze za svou vlastní práci. Jejich slova a hudba jsou jejich vlastními díly, a jejich texty najdete online. Některá slova Jeffreyho Hammonda zde však zahrnuta v textech jsou, a jako taková zmíněna, protože tvořila celek s jiným materiálem v těchto písních. Já jsem je pak uváděl do kontextu a realizoval.

PŘEPISOVÁNÍ

Obával jsem se, že bude mnoho případů, u kterých bych mohl mít pocit, že texty jsou ve světle dneška na špatné úrovni nebo příliš naivní. Ale když jsem začal kompilovat a upravovat, kupodivu jsem změnil názor, protože se mi dostalo několika příjemných ujištění od ostatních lidí a měl jsem tak příležitost přehodnotit své tvůrčí skladatelské úsilí. Zbylo jen pár takových, které byly skutečně trapné. Ne, nebudu vám říkat, které to jsou. Brzy si uděláte vlastní závěr!

To, co začalo jako fuška, se nakonec stalo radostí, znovuobjevováním písní vzniklých před mnoha lety, i těch z posledních desetiletí. Nechci, aby to znělo příliš samolibě, ale měl jsem velké potěšení při úpravách textů z 80., 90. let a do nového tisíciletí. Vidím ten vývoj od raných dnů k „literárnějšímu“ stylu. Možná jsou pro někoho již mrtvé, ale pro mě představují přirozenou vyspělost a možná to nejlepší z mé práce. Nechci se omlouvat, že jsem přešel od jednoduchého, poutavého textu starých písní k progresivnějšímu, a troufám si říct, že kvazi-poetickému stylu. Svou pozemskou existencí totiž

rosteme jako jednotlivci a rozvíjíme – v dobrém i zlém – promyšlenější přístup k životu a jeho prožitkům. Hned na začátku jsem dával texty dohromady jako něco dodatečného. Často jsem se pak styděl své vlastní písně zpívat, a teprve s druhým albem jsem začal považovat svá slova i hudbu za zvládnuté.

Kdyby vás to zajímalo – ano, bylo i několik případů, kdy jsem se drbal na hlavě, když jsem nebyl schopen rozluštit, co se to tam vlastně zpívalo, zejména na demosnímcích a v hrubých mixech dříve nevydaných materiálů. Steven Wilson mi laskavě poslal některé izolované vokální linky, abych lépe slyšel výslovnost a dikci. Už tehdy tam bylo pár hádanek. Byl dokonce jeden nebo dva případy, kdy jsem nakonec získal zásadní vodítko až z internetu, a to díky pokusu fanouška o přepis textu.

Ve starých a zaprášených sešitech až tolik mých původních ručně psaných textů do dnešní doby nepřežilo. Nespočet listů s texty písní skončil v odpadkových koších v nahrávacích studiích poté, co byly mistrovské vokály odevzdány pásce. Některé skeny stránek z původního procesu psaní písní jsou však do této knihy nakonec začleněny jako neuspořádané příklady. Tak trochu binec. Byly sepsány za tlumeného nočního světla v Holiday Inn nebo v budoáru pana Hiltona. Ovšem přinejmenším několikrát jsem záhadu sluchově nerozluštitelných zpívaných slov rozklíčoval, i když jen jako nečitelný rukopis. Během nahrávání jsem často ladil texty, protože některé linky se „zpívaly“ lépe, když byly mírně upravené. Teprve když jdete hrát píseň v plné hlasitosti a v celém jejím hudebním kontextu, skutečně objevíte, jak funguje.

ZPĚVÁK A PÍSNIČKA

Jako herec, který má hrát roli, se snažím osvojit si vokální styl a nuance, které se k písni nejlépe hodí. Občas v tomto ohledu probleskne mé zalíbení ve zpěvu Marka Knopflera, Captaina Beefhearta, Roye Harpera, Cata Stevense, Jacka Bruce, nedostižného Lou Gramma a dalších. Bylo by svazující zpívat za dobu 52leté kariéry každou píseň stále stejným hlasem. Takže se často snažím dát hlasu jiný charakter, a ne nutně takový, jakým bych mluvil nebo zpíval v běžném životě. Dalšími „osobními“ zpěváky mohou být Bowie, Alex Harvey, dokonce i Mick Jagger v „Sympathy For The Devil“ nebo Arthur Brown zpívající „I am the God of hell fire“.

Moje postavy často nevyjadřují mé vlastní názory nebo přesvědčení. Někteří protagonisté jsou vyloženě sprostí, jako v „Down At The End Of Your Road“. Vžít se do kůže někoho jiného je svůdné. Musí to být to, co pohání všechny herce, aby zabydleli jinou duši a intelekt – lahodný a nezbedný akt krádeže osobnosti. Svým způsobem to dělali i velcí malíři. Pro Leonarda da Vinciho, Vermeera, Rubense a Holbeina muselo být cílem spíš to, dostat se právě „pod kůži“ svých modelů, než dosáhnout pouhé dokonalosti kreslířského umění.

GRAFICKÁ ÚPRAVA A GRAMATIKA

Někdy při zpěvu mistrovského vokálu také mohu jednoduše přidat nebo ubrat zájmeno nebo přidat „yeah“, „well“ nebo úplně přeskládat větu pro její lepší rytmický nebo sémantický efekt. Takže ta práce není nikdy hotová, dokud se při masteringu alba nepřipojí ke svým bratřím finální mix. Nechat v textu každé zabručení, každý refrén nebo opakování cody? Co se obsahu knihy týče, bylo to pro mě nevyhnutelné dilema. Snažil jsem se v tomto ohledu reflektovat zásadní náturu písní, ale obecně jsem nezahrnoval všechny opakované řádky písňových úseků až do zblbnutí. Takže, pokud čtete při poslechu, můžete občas jen skočit zpět na první verš a refrén.

Použití více méně správné anglické gramatiky a interpunkce byla ošemetná práce – vyhodit to všechno z okna, aby slova na stránce vypadala lépe? Někdy jsem byl v pokušení propašovat do slov pár změn, abych si věci usnadnil. Místo toho jsem však co nejvěrněji rozluštil a přepsal originály zpívaných textů podle nahrávek alba, i když mezi zamýšleným textem a tím, co jsem ten den skutečně zpíval, byl jistý rozdíl. Věty bez podmětu jsou obecně gramatickým kardinálním hříchem. Ale podmět se často „rozumí sám sebou“.

Při psaní písní jsem někdy popisné lyrické linky takto používal. Občas v lyrické lince není ani sloveso. Odpusťte, prosím. Bohužel neexistuje správný a pohodlný způsob, jak toto zpívané dílo vložit do psaného textu. Dlouhé, složité, nesourodé řádky s nutností nekonečných kaskád pomlček, čárek a středníků mohou být, plně chápu, únavné. Měli byste vědět jedno: právě jste si jeden takový text přečetli. Ale kromě tohoto osvojení si kerouakovské vzpoury proti pravidlům gramatiky a přechodu na cestu volně plynoucí myšlenkové asociace žádná možnost neexistuje. Tradiční poezie často byla a dodnes je vydávána jakona střed zarovnaný text. Nejčastěji každý nový řádek začíná velkým písmenem bez ohledu na gramatickou strukturu věty nebo řádku. Zdá se tedy, že jde o přijatý způsob od Shakespeara k Shelleymu, Betjemanovi k Dylanovi, ať už Thomasi či Bobovi. Nebo je tato zdánlivá konvence pouze následnou prací editorů a vydavatelů, a nikoli samotného básníka? Kdo ví? Koho to zajímá? Neexistují však pevná pravidla, která by platila po celé věky a dodržovala se i dnes.

Důkazem toho je ee cummings (americký básník, který používal většinou jen malá písmena, pozn. překl.).

Rozhodl jsem se použít typografické zarovnání doleva. Velká písmena pro nový řádek používám pouze tehdy, když začíná nová věta (ať už s podmětem nebo bez něj). Tam, kde rytmus zpívaného řádku nebo sloky vyžaduje rozdělení věty, pak pokračuji malým prvním písmenem další logické řádky. Příležitostně bylo nutné přerušit delší řádek, aby se sloupce textů na stránku vešly. Ale nemá smysl popírat vlastní argument, že moje texty nejsou poezií, a srovnávat výsledky na papíře, jako by ve skutečnosti poezií byly! Sloky, sbory, můstky, prostřední osmičky a cody nejsou věcí poezie. Písničkář musí přemýšlet jiným způsobem než němý básník.

POSLUCHAČ A ČTENÁŘ

Samozřejmě, toto je extrémně marnivý projekt – jinak to nešlo. Ale už dávno jsem dospěl k názoru, že mnoho lidí, včetně mě, poslouchá vokální hudbu a významu slov často věnuje jen malou pozornost. Více se jde po zvuku slov a dramatické intenzitě vokalizace. Pečlivé čtení přepsaných textů některých mých oblíbených písní od jiných umělců je často ukázalo jako bystré a objevné, což vedlo k jejich přehodnocení. Například „I Believe In Father Christmas“ od Grega Lakea a „Morning Has Broken“ od Cata Stevense a nějaké věci z alba *Sgt Pepper´s*.

Myslím, že často zpíváme přesně se slovy písní a dokonce pak doopravdy ani neuvažujeme, co to vlastně zpíváme. Na tom není nic špatného, předpokládám, ale je příjemné si texty při přehrávání hudby číst. To byl rituál, který si na úsvitu vinylových popových a rockových desek užívali hippie huliči, shromáždění kolem společného gramofonu. Na dvanáctipalcových rozkládacích obalech tehdy bylo dost místa pro tisk textů.

Většina našich originálních vinylových alb měla natištěné texty, i když ne vždy byly slovně dokonalé. Když se však staly normou audiokazety a poté CD, potřebovali jste buď velmi dobrý zrak, nebo velkou lupu, abyste zjistili, o čem to tam mručím. V dnešní době ve světě streamování a stahování musíte najít úplně jiné zdroje, abyste si mohli přečíst tato nečistá slova prostřednictvím webových stránek.

Můžete si všimnout, že na několika různých písních jsou fráze a dokonce celé nápady, které se během své cesty proměnily v novou píseň. Obvykle jsem nevydal skladbu, pokud její téma již bylo pokryto něčím až nepříjemně podobným v předchozím pokusu. Někdy jsem počkal, až jsem si byl jist, že jsem to udělal správně, a od dřívějšího úsilí upustil. Cézannovy četné obrazy na téma Mont Sainte-Victoire jsou svědectvím toho, že i malíř zpracovává a předělává stejné téma nebo témata. Stejně jako později ony nekonečné improvizace Charlieho Parkera, usilující o nikdy nenalezenou dokonalost. Možná o tom svědčí také četná pokračování *Rockyho*? To asi ne. Ale neomlouvám se, pokud vás unavuje často se objevující nadbytek přídavných jmen, floskule nebo opakující se písně o železnici, zvířatech, spirituálech a ekologických problémech. Cokoli je lepší než psát celý život jen písně o vztazích, brečet o tom, že jste zamilovaní, z lásky nebo toužíte po lásce, která nikdy nepřišla. Jiní se tomuto obzvláště obtížnému tématu věnovali mnohem lépe, než jsem to kdy uměl já, a tak jsem se rozhodl zpívat o jiných věcech.

PROCES PSANÍ

Co bylo dříve: slova nebo hudba? To je otázka, kterou jsem často dostával. Rád bych poskytl konzistentní a snadnou odpověď. V ideálním světě by koncepce slov a hudby vznikla naráz v jednom okamžiku. Když na mě ale tlačili, možná jsem si vzpomněl na případy, kdy byla hudba na prvním místě – jako v „Nothing Is Easy“, „Aqualung“ nebo „Living In The Past“. Vědomě napsané texty bez předem existující hudby zase představují „Baker Street Muse“ nebo „Puer Ferox Adventus“.

Většinou si vážně neumím vzpomenout, jak přesně první prvky písně vznikly.

Úvodní linky skladeb „Thick As A Brick“, „My God a Skating Away On“… jsou příklady, kdy se slova i hudba bok po boku vydávaly jako milenci ruku v ruce přes zvlněnou krajinu dalších nejistých taktů, veršů a sborů. Myslím, že to je nejuspokojivější způsob, jak rozvinout myšlenku. Málokdy se stane, že na začátku nové písně nemám vůbec žádnou hudbu, nebo naopak nemám vůbec žádný text. K mé hudbě beze slov je v této primární fázi obvykle připojen název nebo téma. A než se nadějete, jakákoliv kombinace i několika nemelodických slov jako by okamžitě naznačovala rytmus a kadenci vedoucí k melodii, harmonii a tempu.

Jen dvakrát v životě jsem spolupracoval na psaní písně s někým jiným. Jednou to bylo s mou první ženou Jennie, která poskytla fotografické vizuály a textovou inspiraci pro píseň „Aqualung“. Druhá příležitost byla s Martinem Barrem na volné formě „Hot Mango Flush“, skladbě z alba „Dot Com“. Skvělý výsledek v prvním případě; ne tak dobrý ve druhém. Jinak jsem sólovým hráčem. Nemyslím si, že mám na to být dobrým spolupracovníkem. Nemohu se v tomto kreativním procesu s jinou osobou emocionálně uvolnit.

Jsem plachý, zakřiknutý, nejistý, mám sklon sám sebe nesnášet, a všechny honoráře si raději ponechávám sám.Velcí skladatelé a libretisté klasických a operních děl sice spolupracovali ruku v ruce ve vznešeném partnerství, ale příliš často je to skladatel, koho si pamatujeme, a nikoli autor libreta. V popové a rockové hudbě existovalo mnoho pozoruhodných partnerství: Lennon a McCartney, Elton John a Bemie Taupin, dokonce Jagger a Richards.

Jsem přesvědčen, že Lennon a McCartney vždy vytvářeli spíš kontrast k písním toho druhého, než aby jeden byl zodpovědný za slova a druhý za hudbu. Chápu, že Elton John napsal hudbu až poté, co dostal text, který rozproudil jeho hudební představivost. Na druhou stranu, Andrew Lloyd Webber a Tim Rice měli partnerství, kde Sir Tim byl pravděpodobně libretistou a nic víc, dostával hudbu, ke které si pak musel vymyslet texty, i když s výhodou vzájemně dohodnutého příběhu nebo tématu. Ale to, co si asi pamatujeme nejlépe, jsou vokální sborové linky „Don't Cry For Me Argentina“.

Zpívající skladatelé mají blíže k tomu, aby měli potenciál básníka. Okamžitě se vám vybaví Bob Dylan a Leonard Cohen. Ani o jednom z nich se nedalo říci, že by byl mistrem nástroje, který oba používali jako doprovod, nebo sofistikovanými hudebními aranžéry a kapelníky. Jejich omezené hudební schopnosti mohly být skutečně výhodné v tom, že jim umožnily neomezenou svobodu lyrického rozletu. Vím, že mě vždycky vzrušovalo, když jsem psal píseň s pomocí nástroje, na který umím hrát pouze zjednodušeným a primitivním způsobem. Udržuje to člověka zakotveného v základech – důkladná instrumentální znalost ho může snadno dostat na příliš klikatou cestu.

Často mě v noci vzbudí úryvek nápadu, ať už slov nebo hudby. Nebo také za chůze po ulici, při cestě vlakem, letadlem nebo autobusem. Jako písničkář hledající múzu, která se ještě neodhodlala ho navštívit, si občas říkám: je ta případná vzácná návštěva jen náhodným, letmým setkáním s podvědomou zásobou osobních – možná dětských – zkušeností? Nebo jsou tyto obrazy a nápady nějakým způsobem zprostředkované kreativní a emocionální představy, přijímané záhadně odněkud z éteru? Přicházejí jako ze starého praskajícího elektronkového rádia a náhodně se naladí na zprávy ze vzdálených rádiových vysílačů vydávajících slabé signály moudrosti a úžasu? Možná se malíř, spisovatel a skladatel už tak zrodil, nebo si pořídil dokonalejší mentální rádiové přijímače, které se na tyto nepolapitelné frekvence dají naladit přesněji. Nebo možná my, samozvaní umělci, máme jen nízký práh nudy a přepracovanou fantazii. Smiřme se s tím.

Každý dobrý nápad je třeba rychle uchopit a hýčkat. I nepříliš dobré nápady se dají s trochou pečlivosti přizpůsobit do správné formy a přepracovat – temperovat a změnit v ocel, která za to bude stát. Ať tak či onak, ten rozhodující moment kreativního vítězství je drogou, po které toužíme. Poté, co jsme našli pomyslnou Aladinovu jeskyni inspirace, znovu a znovu objevujeme další nápady. A pak jdeme krmit kuřata nebo pomáhat s prádlem,ani na to nesmí naše nepatrné smrtelné já zapomínat.

FOTOGRAFIE

Když jsem dostal nápad sestavit tuto knihu, rozhodl jsem se, že ji ilustruji jako velkorysou limitovanou edici pomocí fotografií, které jsem sám pořídil. Je zřejmé, že ilustrovat každou píseň by zabralo hned několik svazků a ne vždy jen jednu, ač velkorysou knihu. Rozhodl jsem se tedy ilustrovat pouze jednu píseň z téměř každého alba – ne nutně nejznámější nebo klíčovou skladbu, ale píseň, která se mi z fotografického hlediska zdála praktická.

V mé složce použitelného materiálu bylo v době, kdy udeřil COVID-19, jen několik speciálně vyfotografovaných snímků. Můj záměr vydat se v roce 2020 na sérii cestovatelských fotografických výletů nevyhnutelně padl. Konečná bilance materiálu tedy sestává z relativně nedávných záběrů, pořízených bez nutnosti porušovat lockdown nebo riskovat cestování. Některé z nich jsou pojaty jako autoportréty nebo studie. Jiné dřívější snímky zase připomínají spíše dokumentární fotografii.

Můj první zájem o fotografování se objevil, když mi ve dvanácti moje skotská teta Molly (teta Floss nebo „Flo“) darovala starodávný skládací měchový fotoaparát Contessa Nettel se závěrkou Compur a objektivem Tessar. Používali ho v rodině ve 20. a 30. letech, ale navzdory módě i v roce 1959 stále fungoval. Tehdy jsem zatoužil po malém fotoaparátu, jaký používal můj anglický strýc Ken. Trochu připomínal Leicu HIC, ale byla to jen levná napodobenina, co se ve skutečnosti nedala ovládat.

V dospívání jsem studoval umění a fotografii a uchvátila mě díla velkých společenskodokumentárních a válečných fotografů od 30. let 20. století, zejména Henriho Cartier-Bressona a skvělého fotoreportéra Berta Hardyho. Až na začátku 70. let jsem v zastavárně poblíž londýnského nádraží Victoria sehnal Leicu IIIB z roku 1938. Stála jen 30 liber a i po dosud dlouhé službě stále perfektně fungovala. Ale praktičnost zrcadlovek Nikon a potenciální obrovská řada objektivů mě přiměly k tomu, abych se na konci 70. let začal věnovat amatérské fotografii vážněji.

Nástup digitální fotografie mi poskytl několik zajímavých, ale nepříliš užitečných fotoaparátů, dokud jsme se nedostali do stadia se slušným rozlišením 10 MP, kdy byla kvalita alespoň u snímků formátu A4 stejně dobrá nebo lepší než u 35mm filmových fotoaparátů. Své fotoaparáty jsem používal na obaly alb a grafiku programů turné už dávno, třeba když jsme tvořili zadní obálku *Heavy Horses*, pořízenou ze stativu filmovou kamerou většího formátu Mamiya 645.

V současnosti jsou moje fotografie výhradně digitální, a to od té doby, co jsem před několika lety svými fotoaparáty Nikon FM2 a Leica M6 projel několik svitků černobílého filmu, abych je mohl porovnat s naskenovanými negativy tehdejších 16MB nikonů a fujisů. I když výsledky filmu vykazovaly potěšující drsnou analogovou kvalitu, nedostatek rozlišení u 35mm filmu a omezené možnosti oříznutí a zvětšení mě přesvědčily, že od té doby bude vše digitální. Moje podepsané originály Berta Hardyho se pohybují kolem velikosti A4 nebo menší, a tak velikost obrazovky 27palcového iMacu je ta, se kterou chci pracovat jak při úpravách, tak při pouhém prohlížení.

V prvních letech Tull jsem s fotoaparátem často cestoval, ale jen málokdy jsem si našel čas na nějaké seriózní focení. Aktuálně vozím vynikající Fujifilm X-T30 s 27mm prime pancake objektivem. Přístroj je dost malý, abych ho mohl mít v kapse a aby se vešel do počtu povolených příručních zavazadel u některých leteckých společností. Má přitom stejné rozlišení a skvělé výsledky jako jeho větší bratři X-T3 a X-T4.1. Nejsem příznivcem robustních objektivů s pomalým zoomem. Mám přece zvětšovací nohy! Uděláte krok vpřed, nebo ustoupíte, kde je to možné, aniž byste spadli do benátského kanálu nebo se srazili s průvodcem, který žene čínskou turistickou skupinu katedrálou.

Také preferuji přirozenou perspektivu a zorné pole podobné lidskému oku standardního 50mm ekvivalentního primárního objektivu – stejně jako Oskar Bamack s prvními leicami, které navrhl. Tento standardní nebo „normální“ objektiv byl oblíbeným sklíčkem většiny velkých válečných fotografů a fotoreportérů v oboru, protože byl schopen velkých světelností a dokázal tak světlo soustřeďovat.

Fotoaparáty, použité pro fotografie v této knize, jsou převážně bezzrcadlovky Fujifilm řady XT spolu s několika z full-frame Sony A7RIII nebo s některou z variant Olympus M4/3. Je tam pouze jedna filmová fotografie, naskenovaná z negativu. Uvažoval jsem o tom, že u fotografií v knize uvedu seznam použitých fotoaparátů. Ale to by bylo až příliš praštěné. Většinu snímků jsem pořídil jako soubory RAW a vyvolal a upravil v Adobe Lightroom Classic. Jsou to všechno originálně nasnímané obrázky – nejsou upravovány ve Photoshopu. Možná jsem je oříznul, změnil tonální a barevné hodnoty, doostřil a snížil šum (jas), ale to je asi tak všechno.

Vždy jsem preferoval černobílou fotografii, ale v této kolekci jsem si dal záležet i na použití mnoha barevných snímků, kdy byla barva nedílnou součástí povahy snímku. Domnívám se, že u černobílých obrázků více dbáme na základní kompozici. Někdy plná barevnost zahltí oko. Často je pak těžké vyhnout se spoustě křiklavých reklamních nápisů a odpudivým neladícím barvám moderního světa. Černobílé snímky dokážou tento nápor zkrotit a vrátit nás zpět k soustředěným kompozičním prvkům obrazu.

Během svých krátkých studentských let, kdy jsem studoval umění, jsem našel prostředek okamžitého vyjádření v hudbě – prostřednictvím linky, formy, tónu a barvy; přitom tato slova jsou stejně dobře použitelná i v malbě a fotografii. Mé oči jsou čočkami, a mozek, to je můj fotografický film nebo digitální pevný disk. Většinu svých písní jsem napsal na základě vizuální představy, ať už jde o vzpomínku na něco z minulosti, nebo, jako u Cartier-Bressona, o otázku zachycení okamžiku.

Pryč jsou doby, kdy se fotograf mohl procházet po ulicích a fotit malé děti nebo hezké dívky, a ukořistit tak ryzí a upřímný pohled na společenské setkání. To je ale v dnešní společnosti zcela pochopitelné a vždy je nejlepší vyhnout se ráně pěstí do nosu nebo noci v místní šatlavě. Soucítím s hněvem lidí kvůli vlezlému focení. Sám focení chápu a pokorně přijímám, když jsem ve veřejném prostoru. Ale pokud mne zachytíte u snídaňového bufetu, při podřimování za letu nebo na zvukové zkoušce soukromého koncertu, vypěním a budu protestovat s vehemencí, kterou si takové vtírání zaslouží. Jak jsem zjistil, nejlepší je se před focením zeptat. Naše příležitostné fotografické objekty mohou chtít peníze; někdy je zase těžké získat jejich pozornost. Jindy zase můžete tím, že pořídíte tajnou fotografii, někomu nechtěně ukrást duši. To se pak znovu zamyslíte a smutně ji smažete.

Fotografiemi jsem zamýšlel zachytit původní představu, shrnující podstatu písně, jak ji nyní vidím. Nemusí to být vždy nutně název písně, ale možná klíčová lyrická linka, která v mých očích přesně vystihuje téma písně. Některé představy, které inspirovaly danou píseň, mám dodnes křišťálově čisté.

Upozorňuji, že texty písní často neodpovídají jejich původnímu pořadí na albu. Změna byla nutná, aby bylo dosaženo jednotného rozložení v celé knize a vznikl prostor pro ilustrační fotografii vedle příslušné písně.

ZÁVĚR

Při sestavování tohoto souboru celoživotního díla jsem si nesmírně užíval opakovaného poslechu písní, ke kterým se vracím jen zřídka. Zkoumání detailů textů písní a jejich hudebních nuancí je pro mě také pohledem do mé vlastní duše. Nejde vždy o pohled hezký nebo jen samolibě uspokojivý, ale stejně jako je tomu u nočních prezidentských výbuchů na Twitteru, je již dávno příliš pozdě na to, abych teď způsobenou škodu napravil. Takový epitaf o 55 000 slovech…

Na konec vyjadřuji naději, že tato rozvláčná kniha vyvolá jemné úsměvy, zapomenuté vzpomínky a možná i zmateně svraštělé obočí. A těší mě pomyšlení, že vás toto dílo přiměje, abyste z půdy vyhrabali svá zaprášená vinylová alba, případně abyste tuto rozsáhlou sbírku písní, nahraných a provedených mnou a Jethro Tull, streamovali. Představuje totiž nějakých 53 let potu a dřiny. Není snadné dodržet datum vydání, když má člověk pocit, že toho mohlo být ještě víc. Jako u autobiografií vydaných příliš brzy, před tím, než byla splněna všechna poslední přání ze seznamu.

Myslím, že jsem kdysi někde řekl: „Život je dlouhá píseň, ale ta melodie nám končí trochu brzy.“

Cheerio.

Ian Anderson
2020

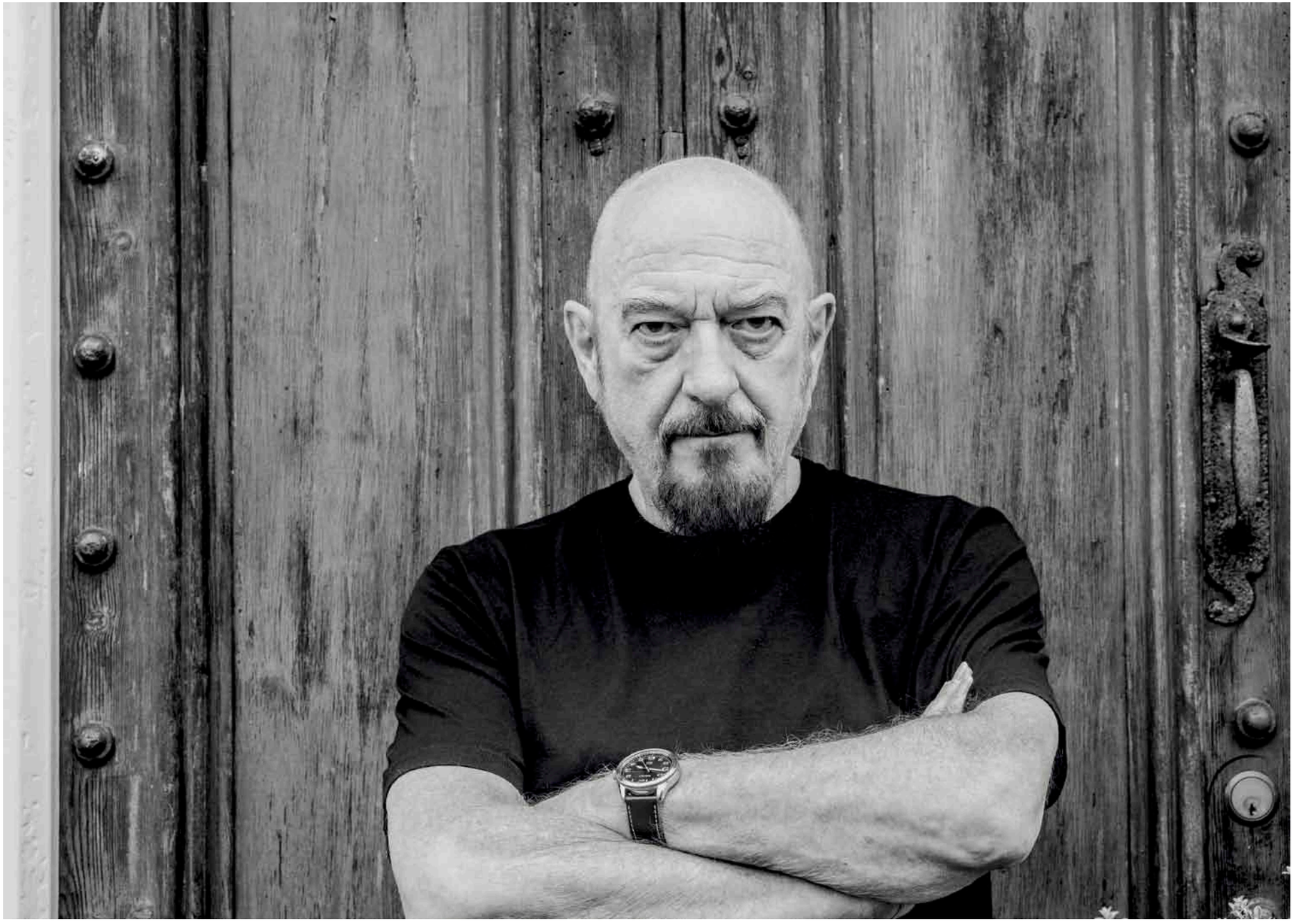

THIS WAS / BEJVÁVALO
(1968)

29 Burghley Road, Kentish Town, Londýn. Podkrovní garsonka s jednou postelí, a já se nemůžu dočkat jara a léta. Právě jsem dorazil do Londýna a hledám náměty k písním, které by rané Jethro Tull posunuly dál, aby se nemuseli opírat jen o bluesové standardy. Právě ty byly totiž páteří hudby, na kterou jsme Glenn, Mick, Clive a já spoléhali a věřili, že nám pomůže vzbudit zájem o skupinu, že si nás v hospodách a klubech všimnou. Měl jsem jen otlučenou poloakustickou kytaru Harmony Stratotone a snažil se s ní skládat. Bral jsem přitom ohled na kytaristu Micka, který miloval blues a rock´n´roll, takže to z valné části musely být variace na dvanáctitaktový formát a bluesovou stupnici. Eklektičtější snahy naznačovaly jen jacísi předchůdci progresivního rocku – instrumentální skladby „Dharma pro jednoho“ a „Píseň pro Jeffreyho (Hammonda)“. Ty ale měly přinést ovoce až v roce 1969. Další písní, která pomohla rozbít bluesovou formu jemnějším způsobem, byla „Žebrácká farma“ – ta zůstává dodnes dobrou živou připomínkou oněch prvních dní bluesové kapely Jethro Tull.

My Sunday Feeling

My Sunday feeling is coming on over me.
My Sunday feeling is coming on over me.
Now, that the night is over, got to clear my head so I can see.
Until I get put together, that old feeling won't let me be.

Won't somebody tell me where I laid my head last night?
Won't somebody tell me where I laid my head last night?
I really don't remember but with one more cigarette I think I might.
Until I get put together, well, that old feeling can't get me right.

Need some assistance; have you listened to what I said?
Need some assistance; have you listened to what I said?
Oh, I don't feel so good, need someone to help me to my bed.
Until I get put together, that old feeling is in my head.

Nálada nedělní

Padla na mě nálada nedělní
Padla na mě nálada nedělní
Noc už je pryč, a možná se mi v hlavě rozední
Dokud se dohromady nedám, ten známej pocit mě nepustí

Řekne mi někdo, kde jsem v noci hlavu složil?
Řekne mi někdo, kde jsem v noci hlavu složil?
Já o tom ponětí nemám, po dalším cigáru bych si možná vzpomněl a ožil
Dokud se dohromady nedám, ten známej pocit mě nepustí

Povídám, musím si pomocníka vzít
Povídám, musím si pomocníka vzít
No, dvakrát dobře necejtim se, měl by mi někdo pomoct do postele jít
Dokud se dohromady nedám, ten známej pocit budu v hlavě mít

Some Day The Sun Won't Shine For You

In the morning, gonna get my things together:
packing up and I'm leaving this place.
I don't believe you'll cry,
there'll be a smile upon your face.
I didn't think how much you'd hurt me:
that's something that I laugh about.
Bring in the good times, baby
and let the bad times out.

That old sun keeps on shining
but some day it won't shine for you.
In the morning I'll be leaving;
I'll leave your mother too.

Jednoho dne ti slunce nezasvítí

Hned ráno si svý saky paky na hromadu dám
Sbalim se a vypadnu rád
Nevěřím, že brečela bys
Spíš bude ti úsměv na tváři hrát

Nemyslel jsem si, že mě tak moc raníš
Teď už se tomu můžu jen smát
Moje milá, lepší časy si zařiď
Ty špatný nech za dveřma stát

To starý dobrý slunce pořád září
Jednoho dne ti ale nezasvítí
Zejtra ráno opouštím tohle místo
I s tvojí matkou žití

Beggar's Farm

You're taking chances and your reputation's going down.
Going out in the night-time; you think you make no sound.
But you don't fool me, 'cause I know what you feel.
If you ignore the things I say, someday soon's gonna find you way down on Beggar's Farm. Way down on Beggar's Farm.

I pay my money for no returns.
I don't think I need you; going to find someone.
Oh, you don't fool me, 'cause I know what you feel.
When you go out I won't ask you why
and I won't worry when I see you lying
down on Beggar's Farm.
When you run to me, going to turn away.
Won't even listen when you try to say
that you were only fooling around, 'cause I know what you feel.
But if you ask me nicely, woman, I'll wake up early one day soon
and I'll visit you down on Beggar's Farm.

Žebrácká farma

Dost riskuješ, a s tvou pověstí je to bledý
Chodíš v noci ven, myslíš si, že slyšet tě není
Ale mě neoblafneš, já totiž o tvejch citech vím svý
Když budeš kašlat na to, co říkám, už brzo tě najdou
Tam dole na farmě žebrácký, tam dole na farmě žebrácký

Neplatim prachy jen tak pro nic za nic
Asi tě potřebuju. Holt jinou si najdu
Mě neoblafneš. Já o tvejch citech vím svý
Až půjdeš ven, zeptám se proč, a bude mi fuk, jestli tě ležet uvidím
Dole na farmě žebrácký

Až ke mně poletíš, jinam se otočím
Ani ty tvoje řeči poslouchat nebudu
Že sis jenom tak hrála, já vím, jakýho druhu tvý city jsou
Ale když pěkně poprosíš, ženská, jednou ráno si přivstanu
A zajedu za tebou na farmu žebráckou

Move On Alone (Words and music: Mick Abrahams)
Půjdu dál sám (Text a hudba: Mick Abrahams)

Serenade To A Cuckoo *(Instrumental)*
Serenáda pro kukačku *(Instrumentálka)*

Dharma For One *(Instrumental)*
Dharma pro jednoho *(Instrumentálka)*

It's Breaking Me Up

So many long days, in so many ways,
I try to get through to what lies deep inside of you.
Oh, baby: I said, you're breaking me up, woman.
Yeah, you're breaking me down.
You're lying in little pieces, scattered all around.

You're doing your worst to see me get hurt.
You're waiting to see the tears running out of me.
Oh, baby: I said, you're breaking me up, woman.
You're breaking me down.
You're lying in little pieces, scattered all around.

My tears have run dry and you wonder why.
I've found a new woman who don't do the things you can.
Oh, baby: I said, you're breaking me up, woman.
You're breaking me down.
You're lying in little pieces, scattered all around.

Ty mě zničíš

Tolik dlouhejch dnů, různejma způsobama
Snažím se proniknout k tomu, co hluboko v sobě máš
Teda holka – jak říkám, ženská, ty mě zničíš
Jo, jako v kole mě lámeš
Po malejch kouskách lžeš, kolem sebe je hážeš

Děláš co můžeš, abys mi do těla dala
Jen čekáš, až ze mě slzy potečou
No teda holka – jak říkám, ženská, ty mě zničíš
Jako v kole mě lámeš
Po malejch kouskách lžeš, kolem sebe je hážeš

Slzy mi vyschly, a ty se divíš proč
Já našel si jinou, která to co ty netroufne si
Teda holka – jak říkám, ženská, ty mě zničíš
Jako v kole mě lámeš
Po malejch kouskách lžeš, kolem sebe je háže

Cat's Squirrel *(Instrumental)*
Cat's Squirrel *(Instrumentálka)*

Song For Jeffrey

Gonna lose my way tomorrow, gonna give away my car.
I'd take you along with me but you would not go so far.
Don't see what I do not want to see, I don't hear what I don't say.
Won't be what I don't want to be, I continue in my way.

Don't see, see, see where I'm going.
Don't see, see, see where I'm going.
Don't see, see, see where I'm going to:
I don't want to.

Every day I see the morning come on in the same old way.
I tell myself tomorrow brings me things I would not dream today.

Píseň pro Jeffreyho

Zejtra ztratim cestu, taky auťák půjde pryč
Klidně s sebou bych tě vzal, ale ty bys tak daleko nešel
Co vidět nechci, nevidím, co neříkám, to neslyším
Čím nechci bejt, tím nestanu se, jedu dál, jak jsem si zvyk

Ani tuchy nemám, nemám, nemám, kam mě nohy nesou
Ani tuchy nemám, nemám, nemám, kam mě nohy nesou
Ani tuchy nemám, nemám, nemám, kam mě nohy nesou
A ani to vědět nechci

Každej den vidím ráno pořád stejně přicházet
Říkám si, že zejtra přijdou věci, o kterejch by se mi dneska nesnilo

Round *(Instrumental)*
Round *(Instrumentálka)*

PÍSEŇ PRO JEFFREYHO Portrét Jeffreyho Hammonda v jeho ateliéru v St Annes nedaleko Blackpoolu. Jeffrey má ve svém domě doslova stovky obrazů, nashromážděných za více než 40 let od doby, kdy opustil kapelu a začal na plný úvazek malovat. Obrazy dobře znám, protože když se stěhoval a dával do kupy svůj nový ateliér, musel jsem je rok skladovat u sebe doma.

STAND UP / POVSTAŇ
(1969)

Byl jsem pořád ještě v té garsonce v Kentish Town. Pokud si dobře vzpomínám, skládal jsem teď s pomocí akustické Yamahy FG. Mick nedávno odešel a nově se připojil Martin Barre. Mohl jsem tedy svobodně prozkoumávat nové netradiční nápady na písničky a hledat inspiraci mimo žánr blues. Do arzenálu zbraní se mi vloudila klasická, folková a etnická hudba. Směsice tvrdšího rocku a folkové jednoduchosti pak dala vzniknout albu s proměnlivou dynamikou. Mandolína, balalajka a harmonika držely svůj kurs. Kontrovala jim má hra na flétnu a Martinovo čím dál větší sebevědomí s elektrickou kytarou. Jaro vyústilo ve vlahé léto a mnš se originální inspirací stávaly návštěvy nedalekého parku Hampstead Heath i další místa a zvuky Londýna. Poslední záchvěvy uvolněného idealismu hippies mi pak ve finále poskytly hřejivou motivaci napsat něco o posledním opravdovém létě lásky.

A New Day Yesterday
My first and last time with you and we had some fun.
Went walking through the trees, yeah, and I kissed you once.
Oh, I want to see you soon but I wonder how.
It was a new day yesterday but it's an old day now.

Spent a long time looking for a game to play.
My luck should be so bad now to turn out this way.
I had to leave today just when I thought I'd found you.
It was a new day yesterday but it's an old day now.

Včera byl novej den
Byl jsem s tebou poprvé a naposled a trochu jsme si užili.
Jó, špacírovali mezi stromama, a pak jsem ti dal pusu.
Hele, chtěl bych tě zase brzy vidět, ale nevim jak na to.
Včera to byl novej den, ale dneska už se to tak dávno zdá.

Dlouho jsem se rozmejšlel, co za hru mám vlastně hrát.
Asi mám děsnej pech, když to takhle dopadlo.
Dneska jsem musel pryč, zrovna když už jsem tě skoro našel.
Včera to byl novej den, ale dneska už se to tak dávno zdá.

Jeffrey Goes To Leicester Square
Bright city woman, walking down Leicester Square every day.
Gonna get a piece of my mind. You think you're not a piece of my kind.
Everywhere, the people looking. Why don't you get up and sing?

Bright city woman, where did you learn all the things you say?
You listened to the newsman on TV.
You may fool yourself but you don't fool me.
I'll see you in another place, another time.
You may be someone's, but you won't be mine.

Jeffrey jde na Leicester Square
Chytrá ženská z města chodí po Leicester Square každej den.
Asi jí řeknu, co si myslim. Tak tobě se zdá, že nejsme ze stejnýho těsta.
Kouká se na tebe plno lidí. Tak proč nevstaneš a nezazpíváš?

Chytrá ženská z města, kde ses naučila všechny ty svý řeči?
Posloucháš zprávy v televizi.
Klidně se nech oblbovat, ale mě oblbovat nebudeš.
Uvidím tě někde jinde, někdy jindy.
Asi jednou něčí budeš, ale rozhodně ne moje.

Bourée *(Instrumental)*

Bourée *(Instrumentálka)*

Back To The Family
My telephone wakes me in the morning.
Have to get up to answer the call.
So I think I'll go back to the family
where no one can ring me at all.
Living this life has its problems so I think that I'll give it a break.
Oh, I'm going back to the family
'cause I've had about all I can take.

Master's in the counting house counting all his money.
Sister's sitting by the mirror; she thinks her hair looks funny.
And here am I thinking to myself, just wondering what things to do.

I think I enjoyed all my problems where
I did not get nothing for free.
Oh, I'm going back to the family; doing nothing is bothering me.

I'll get a train back to the city. That soft life is getting me down.
There's more fun away from the family.
Get some action when I pull into town.

Everything I do is wrong: what the hell was I thinking?
Phone keeps ringing all day long: I got no time for thinking.
And every day has the same old way of giving me too much to do.

Zpátky k rodině
Telefon mě ráno budí. Musim vstávat a hovory brát.
Takže se asi vrátim k rodině, kam mi nikdo nebude volat.

Tenhle styl života svý mouchy má, takže si pauzu dám.
Jo, vracim se k rodině, už toho tak akorát mám.

Pán domu v účtárně počítá prachy z kasy.
Ségra sedí u zrcadla; jsou jí k smíchu vlastní vlasy.
A já tu dumám, co vlastně dělat mám.

Počítám, že jsem si dost trablů užil, a zadarmo nikdo mi nic nedá
Jo, vracim se k rodině, nicnedělání nudí mě až běda

Do města vlakem zase se vydám. Ten snadnej život už mě unavuje.
Bez rodiny je srandy víc.
Do města zajedu, a hnedle akce tu je.

Co jsem si, sakra, myslel? Zdá se, že nanic je všechno, co dělám.
Telefon vyzvání celej den, na ňáký myšlení vůbec čas nemám.
Každej den zase mi stejně do těla dává.

Look Into The Sun
To the sad song of one sweet evening,
I smiled and quickly turned away.
It's not easy singing sad songs but still the easiest way,
I have to say.
So, when you look into the sun, see all the things we haven't done.
Oh, was it better then to run than to spend the summer crying.
Now summer cannot come anyway.
I had waited for time to change her.
The only change that came was over me.
She pretended not to want love. I hope she was only fooling me.
So when you look into the sun, look for the pleasures nearly won.
Was it better then to run than to spend the summer singing.
And summer could have come in a day.
So, if you hear my sad song singing,
remember who and what you nearly had.
It's not easy singing sad songs when you can sing the song to make me glad.
So, when you look into the sun and see the words you could have sung;
it's not too late, only begun. We can still make summer.
Yes, summer always comes anyway.

So when you look into the sun
and see the words you could have sung;
it's not too late, only begun. Look into the sun.

Podívej se do slunce
Jedný smutný písni za sladkýho večera jsem se jenom usmál
a rychle otočil se pryč.
Není lehký zpívat smutný písně, ale musim říct,
že pořád je to ta nejlehčí věc, co znám.
Takže když se podíváš do slunce, uvidíš všechny ty věci,
co jsme nestihli.
Hele, nevim, jestli nebylo lepší utýct, než strávit léto pláčem.
Teď léto stejně přijít nemůže.

Čekal jsem na to, až ji budu moct změnit, a jediný co se změnilo,
jsem byl já.
Dělala, že jí nejde o lásku. Doufám, že to byla jenom sranda.
Takže když se podíváš do slunce, hledáš všechny ty rozkoše, co
byly na dosah.
Nevim, jestli nebylo lepší utýct, než strávit léto zpěvem.
A léto tu mohlo bejt druhej den.

Takže když uslyšíš, jak zpívám smutnou píseň,
vzpomeň si, koho a co jsi měla na dosah.
Není lehký zpívat smutný písně,
když ty mi můžeš zpívat pro radost.
Takže když se podíváš do slunce a uvidíš ty slova,
kterýs mohla zpívat;
ještě není pozdě, jsme na začátku.
Pořád si ještě můžeme udělat léto.
Jo, léto stejně přijde tak jako tak.

Takže když se podíváš do slunce a uvidíš ty slova,
kterýs mohla zpívat;
ještě není pozdě, jsme na začátku. Podívej se do slunce.

Nothing Is Easy
Nothing is easy 'though time gets you worrying, my friend, it's OK.
Just take your life easy and stop all that hurrying,

be happy my way.
When tension starts mounting
and you've lost count of the pennies you've missed,
just try hard and see why they're not worrying me,
they're last on my list.
Nothing's easy.
Nothing is easy,
you'll find that the squeeze won't turn out so bad.
Your fingers may freeze, worse things happen at sea,
there's good times to be had.
So, if you're alone and you're down to the bone,
just give us a play.
You'll smile in a while and discover
that I'll get you happy my way.
Nothing's easy.

Nic není jen tak

Nic není jen tak, i když občas starosti máš, to je dobrý, kamaráde.
Prostě život s nadhledem ber, přestaň s tím spěchem, jako já v pohodě buď.
Když napětí stoupá
a ztrácíš přehled, kde všude ti prachy utíkaj,
fakt, zkus to jako já, mě vůbec nezajímaj, u mě jsou na místě posledním.
Nic není jen tak.

Nic není jen tak, uvidíš, nakonec to nebude tak hrozný.
Možná ti mrznou prsty, na moři se ale dějou horší věci,
všechno se v dobrý obrátí.
Takže když jsi sám a mizerně je ti, prostě nám zahraj.
Za chvíli začneš se smát a zjistíš, že díky mně jako já v pohodě seš.
Nic není jen tak.

Fat Man

Don't want to be a fat man; people would think that I was just good fun.
Would rather be a thin man; I am so glad to go on being one.
Too much to carry around with you. No chance of finding a woman who
will love you in the morning and all the night time too.

Don't want to be a fat man; have not the patience to ignore all that.
Hate to admit to myself half of my problems came from being fat.
Won't waste my time feeling sorry for him.
I see the other side through being thin.
Roll us both down a mountain and I'm sure the fat man would win.

Tlusťoch

Tlusťochem nechci bejt; aby mě lidi měli jen za veselou kopu.
To budu radši hubenej; jsem rád, že zatím mi to vychází.
To bych se toho navláčel. Bez šance sbalit ženskou
na lásku po ránu a taky v noci.

Tlusťochem nechci bejt; já nemám na ty trable nervy.
Nesnes bych pomyšlení, že půlku svejch problémů jen z tloušťky mám.
Nebudu ztrácet čas, abych ho litoval.
Ale že jsem hubenej, vidím to taky z druhý strany.
Svalte nás oba z kopce a je mi jasný, že tlusťoch vyhraje.

We Used To Know

Whenever I get to feel this way, hard to find new words to say.
I think about the bad old days we used to know.
Nights of winter turn me cold. Fears of dying, getting old.
We ran the race; the race was won by running slowly.

Could be soon we'll cease to sound. Slowly upstairs, faster down.
Then to revisit stony grounds we used to know.
Remembering mornings, shilling spent, made no sense to leave the bed.
The bad old days, they came and went giving way to fruitful years.

Saving up the birds in hand while in the bush the others land.
Take what we can before the man says it's time to go.
Each to his own way; I'll go mine. Best of luck with what you find.
But, for your own sake, remember times we used to know.

Jak jsme ji znali

Kdykoliv na mě přijde tenhle pocit, je těžký nový slova najít.
Přemejšlim o tý zpropadený minulosti, jak jsme ji znali.
Za zimní noci mě mrazí. Stárnutí a smrti se děsím.
O závod jsme běželi, a vyhrával ten pomalejší.

Možná za chvíli přestaneme znít. Pomalu nahoru, rychleji dolů.
Pak vrátíme se k zemi kamenitý, jak jsme ji znali.

Vzpomínám na ty rána, na prachy utracený, kdy vstávat cenu nemělo.
Ty špatný dny jak přišly, tak odešly, cestu plodnejm rokům otevřely.

Hlídáme si vrabce v hrsti, zatímco ty druhý po střechách lítaj.
Berme, co se dá, než nám někdo poví, že už je čas jít.
Každej svou cestou, já tou svojí půjdu. Ať jenom samý štěstí čeká vás.
Ale už kvůli sobě pamatujte na tu dobu, jak jsme ji znali.

Reasons For Waiting

What a sight for my eyes to see you in sleep.
Could it stop the sun rise, hearing you weep?
You're not seen, you're not heard but I stand by my word.
Came a thousand miles just to catch you while you're smiling.
What a day for laughter and walking at night.
Me, following after; your hand holding tight.
And the memory stays clear with the song that you hear.
If I can but make the words awake the feeling.

What a reason for waiting and dreaming of dreams.
So here's hoping you've faith in impossible schemes
that are born in the sigh of the wind blowing by
while the dimming light brings the end to a night of loving.

Důvody k čekání

Pastva pro oči, vidět tě spát.
Mohlo by slunce počkat s rozedněním, když tě plakat slyší?
Nejsi vidět, nejsi slyšet, ale moje slovo platí.
Ujel jsem tisíc mil, abych tě zastih při úsměvu.

Den jako dělanej pro smích a večer na pár kroků.
Pak já, a dál jen pevnej stisk ruky tvý.
A vzpomínka je pořád jasná s tou písní, kterou slyšíš.
Kdybych jen moh slovama ten pocit probudit.

To je mi důvod k čekání a ke snů snění.
Nezbývá, než doufat, že na nemožný plány uvěříš,
na plány, co ve svistu větru se roděj,
zatímco s šíráním konec noci lásky přichází.

For A Thousand Mothers

Did you hear Mother saying I'm wrong? But I know I'm right.
Did you hear Father calling my name into the night?
Saying I'll never be what I am now.
Telling me I'll never find what I've already found.
It was they who were wrong, and for them here's a song.

Did you hear baby come back and tell you the things he's seen?
Did it surprise you being picked up at eight in a limousine?
Doing the things he's accustomed to do,
which at one time did seem like a dream, now it's true.
And unknowing you made it all happen this way.

Pro tisíc matek

Slyšels matku? Říkala, že kecám, ale já vím, že mám recht.
Slyšels tátu mý jméno do noci volat?
Říkal, že nikdy nebudu to, co teď jsem.
Povídal, že nikdy nenajdu to, co dávno mám.
To oni se pletli, a pro ně je tahle píseň.

Slyšeli jste kluka, když přišel domů a říkal vám, co viděl?
Překvapilo vás, že ho v osm vyzvedává limuzína?
Že dělá věci, na který si zvyk,
zdály se kdysi jako sen a teď skutečný jsou.
A netušíte, že jste to všechno způsobili vy.

PRO TISÍC MATEK Náhrobek, Lytham Park Cemetery, zima 2018. Moji rodiče spolu leží v míru a v bezpečí nedaleko svého posledního domova a místa, kde odešli do penze, v St Annes-on-Sea.

BENEFIT / DOBRODINÍ
(1970)

Toto poněkud temnější album vzniklé po návratu z našich prvních cest do USA odráží zmatky a střety kultur napříč mnoha zeměmi, které jsme navštívili. Také si myslím, že jsme všichni navzdory jasným vyhlídkám na mezinárodní úspěch toužili po domově. Ale jsou tam i jisté odlehčené lyrické momenty, a první z „vesmírných písní“. Byli jsme v USA v den prvního přistání na Měsíci. Zaujala mne nezáviděníhodná situace kapitána velitelského modulu Michaela Collinse. Martin mi půjčil svou kytaru Gibson SG, a ta pak ve studiu zazněla na několika písních. Hráli jsme spolu harmonické riffy a pasáže. V těchto písních je patrno o něco méně flétny, i když k tomu nebyl žádný konkrétní důvod. Mám za to, že můj zápal ve hře na flétnu na chvíli utlumila ona hardrockovější zkušenost z USA. John Evans se zpočátku na některých skladbách na desce přidal jen jako hostující muzikant, ale nakonec zůstal coby klávesista a varhaník Tull dalších 10 let.

Nothing To Say

Every day there's someone asking, what is there to do?
Should I love or should I fight; is it all the same to you?
No, I say, I have the answer proven to be true.
But if I were to share it with you, you would stand to gain and I to lose.
Oh, I couldn't bear it so I've got nothing to say.
Nothing to say.

Every morning pressure forming all around my eyes.
Ceilings crash, the walls collapse, broken by the lies
that your misfortune brought upon us and
I won't disguise them.
So, don't ask me. Will I explain?
I won't even begin to tell you why.
No, just because I have a name, well, I've got nothing to say.
Nothing to say.

Climb a tower of freedom, paint your own deceiving sign.
It's not my power to criticise or to ask you to be blind
to your own pressing problem and the hate you must unwind.
And ask of me no answer: there is none that I could give
you wouldn't find.
I went your way ten years ago and I've got nothing to say.

Nemám co říct

Dennodenně se někdo vyptává, co se vlastně má?
Mám mít rád, nebo se prát, nebo v tom rozdíl není?
Ne, povídám, mám na to názor, kterej platí.
Ale když ti ho řeknu, ty získáš, a já ztratím.
No, to bych teda nesnes, takže ti nemám co říct.
Nemám co říct.

Každý ráno tlak narůstá kolem očí mejch.
Stropy padaj, zdi se hroutěj, zbořily je lži,
seslal je tvůj osud temnej, už nechci dělat, že tady ta smůla není.
Nebudu ti odpovídat, nechtěj po mně vysvětlení.
Hele, už prostě jen kvůli svýmu jménu, nemám ti co říct.
Nemám co říct.
Vyšplhej na věž svobody, svůj klamnej znak načmárej.
Nemám na to sílu, abych tě kritizoval nebo ti oči zakrejval
před tvým palčivým problémem a nenávistí, který se musíš zbavit.
A nečekej ode mě radu, nedám ti žádnou,
na kterou bys sama nepřišla.
Před deseti lety jsem na to šel jako ty, a nemám ti co říct.
Nemám co říct.

Alive And Well And Living In

Nobody sees her here, her eyes are slowly closing.
If she should want some peace she sits there, without moving
and puts a pillow over the phone.
And if she feels like dancing, no one will know it.
Giving herself a chance there's no need to show her how it should be.

She can't remember now when she was all in pieces.
She's quite content to sit there listening to what he says,
how he didn't like to be alone.
And if he feels like crying she's there to hear him,
no reason to complain and nothing to fear, they always will be.

Živí, v pohodě a se střechou nad hlavou

Nikdo ji tu nevidí, oči se jí pomalu zavírají.
Když bude chtít trochu klidu, bez hnutí sedne si tu,
telefon polštářem přikryje.
A kdyby chtěla tančit, nikdo se to nedozví.
Dává šanci sama sobě, nemá cenu jí cestu ukazovat.

Už si nepamatuje, jak celá na kusy byla.
Docela jí stačí jenom sedět a poslouchat ho říkat,
jak byl nerad sám.
A kdyby chtěl brečet, ona ho uslyší,
není si nač stěžovat, není se čeho bát, oni tu vždycky budou.

Son

Oh, I feel sympathy. Be grateful, my son, for what you get.
Expression and passion. Ten days for watching the sunset.
When I was your age, amusement, we made for ourselves.
Permission to breathe sir? Don't talk like that: I'm your old man.
They'll soon be demobbed, Son, so join up as soon as you can.
You can't borrow that 'cause that's for the races
and doesn't grow on trees.

I only feel what touches me and feel in touching I can see
a better state to be in.
Who has the right to question what I might do
in feeling I should touch the real and only things I feel?

It's advice and it's nice to know when you're best advised.
You're only turned thirty so, son, you'd better apologise.
And when you grow up, if you're good, we will buy you a bike.

Syn

Ó, jak s tebou cejtim. Buď vděčnej, synu, za to, co máš.
Procítěnost a touha. Deset dní na pozorování západu slunce.
To byla naše zábava, když mi bylo jako tobě.
Neříkej „nechte mě dýchat, pane", já jsem tvůj táta.
Oni půjdou do civilu, tak honem rukovat koukej.
Ta se nedá půjčit, protože ta je čistě závodní
a nenajdeš ji na ulici.

Jenom cejtim, co se mě dotýká, a cejtim, že v tom doteku vidím
lepší stav, ve kterým se vydržet dá.
Kdo má se právo ptát, co moh bych udělat,
když zdá se mi, že dotýkat se mám jen věcí skutečnejch, a jen
těch, který cejtím?

Je to rada, a je dobrý vědět, že lepší nedostaneš.
Sotva se ti přehoupla třicítka, takže, synku, by ses měl radši omluvit.
A až vyrosteš, a když budeš hodnej, koupíme ti motorku.

For Michael Collins, Jeffrey And Me

Watery eyes of the last sighing seconds,
blue reflections mute and dim
beckon tearful child of wonder to repentance of the sin.
And the blind and lusty lovers of the great eternal lie
go on believing nothing, since something has to die.
And the ape's curiosity money power wins
and the yellow soft mountains move under him.

I'm with you L.E.M. 'though it's a shame that it had to be you.
The mother ship is just a blip from your trip made for two.
I'm with you boys, so please employ just a little extra care.
It's on my mind; I'm left behind when I should have been there.
Walking with you.

And the limp face hungry viewers fight to fasten with their eyes
like the man hung from the trapeze whose fall will satisfy.
And congratulate each other on their rare and wondrous deed
that their begrudged money bought to sow the monkey seed.
And the yellow soft mountains grow very still,
witness as intrusion the humanoid thrill.

Michaelu Collinsovi, Jeffreymu a mě

Vodnatý oči posledních vteřin vzdechů,
matný odlesky modři hasnoucí
vyzývaj ubrečený dítě zázraku k pokání z hříchů.

Slepí a vášniví milovníci tý věčný velký lži
dál nevěřej ničemu, protože něco umřít musí.
A síla peněz opičí zvědavosti vyhrává
a sypký žlutý hory pod ním se pohnuly.

Jsem v duchu s váma v modulu lunárním, i když je škoda,
že jste šli zrovna vy.
Mateřská loď se vám teď zdá jen jako tečka z toho vašeho
výletu pro dva.
Jsem s váma, hoši, tak si mě laskavě všimněte.
Mám pořád takovej pocit, že se na mě zapomnělo,
a přitom jsem tam měl bejt.
S váma se procházet.
A hladoví diváci se splasklou tváří snažej se oči zaostřit,
jako když chlápek na hrazdě visí, a čeká se, až konečně spadne.
A navzájem si gratulujou k podivuhodnýmu vzácnýmu zážitku,
za kterej dali svý upocený prachy, aby opičí semeno zaseli.
A sypký žlutý hory, co úplně potichu rostou,
berou to jako dotěrnost, to vzrůšo humanoidů.

To Cry You A Song

Flying so high, trying to remember
how many cigarettes did I bring along?
When I get down I'll jump in a taxi cab,
driving through London town to cry you a song.
It's been a long time, still shaking my wings.
Well, I'm a glad bird, I got changes to ring.

Closing my dream inside its paperback.
Thought I saw angels but I could have been wrong.
Search in my case; can't find what they're looking for.
Waving me through to cry you a song.

It's been a long time, still shaking my wings.
Well, I'm a glad bird, I got changes to ring.

Lights in the street: peeping through curtains drawn.
Rattling of safety chain, taking too long.
The smile in your eyes was never so sweet before.
I came down from the skies to cry you a song.

Píseň ti zabrečet

Tak vysoko letím, snažím se vzpomenout,
kolik jsem vlastně s sebou cigaret vzal?
Hned jak přistanu, do taxíka skáču,
řítím se Londýnem píseň ti zabrečet.

Bylo to dlouhý, křídla se mi ještě chvějou.
No, jsem teď šťastnej pták, mám pro tebe zprávu skvělou.
Zavírám svoje sny do knížky laciný.
Zdálo se mi, že anděly vidím, ale možná jsem se splet.
V kufru se mi hrabou, nemůžou najít to, co by chtěli.
Mávnou, ať jedu ti píseň zabrečet.

Bylo to dlouhý, křídla se mi ještě chvějou.
No, jsem teď šťastnej pták, mám pro tebe zprávu skvělou.

Pouliční světla – mezerou v záclonách nakukujou.
Řetízkem na dveřích nějak dlouho chrastíš.
Úsměv tvejch očí nikdy nebyl sladší.
Snesl jsem se z oblak píseň ti zabrečet.

A Time For Everything

Once it seemed there would always be a time for everything.
Ages passed I knew at last my life had never been.
I'd been missing what time could bring.

Fifty years and I'm filled with tears and joys I never cried.
Burn the wagon, unchain the mule; the past is all denied.
There's no time for everything. A time for everything.

Čas na všechno

Kdysi se zdálo, že bude vždycky na všechno čas.
Uběhly věky, než jsem nakonec zjistil,
Že život můj vůbec nebyl.
Prošvih jsem to, co doba mi mohla dát.

Padesátka na krku, a já jsem plnej slz a radostí, který jsem dost
nevykřičel.
Zapal povoz, mulu ze řetězu odvaž; popřená je celá minulost.
Na všechno není čas kde brát, na všechno není čas.

Inside

All the places I've been make it hard to begin
to enjoy life again on the inside;
but I mean to.
Take a walk around the block and be glad that I've got
me some time to be in from the outside
and inside you.

I'm sitting in the corner feeling glad.
Got no money coming in but I can't be sad.
That was the best cup of coffee I ever had.

And I won't worry about a thing
because we've got it made,
here on the inside: outside so far away.

And we laugh and we sing, get someone to bring
our friends here for tea in the evening;
old Jeffrey makes three.
Take a walk in the park, does the wind in the dark
sound like music to you? Well, I'm thinking
it does to me.

Can you cook, can you sew? Well, I don't want to know;
that is not what you need on the inside
to make the time go.
Counting lambs, counting sheep, we will fall into sleep
and awake to a new day of living
and loving you so.

Uvnitř

Všechny místa, kde jsem byl, mi bráněj začít
zase si náš vnitřní život užívat;
ale já to vážně chci.
Projdi se kolem bloku a buď ráda, že trochu času mám
zvenku zas ve světě vnitřním bejt
a v nitru tvým.

Sedim v koutě a cejtim se fajn.
Jsem bez peněz, ale to mě nerozhází.
To bylo nejlepší kafe, co jsem kdy měl.
A o nic se už nestarám,
vždyť máme všechno hotový
tady uvnitř – venek je v nedohlednu.

Smějem se a zpívame si, ať někdo
známý přivede, navečer čaj si dáme;
Se starým Jeffreyem budeme tři.
Projdi se parkem, nezní ti vítr v temnotě
tak trochu jako hudba? No, mně teda zní.

Umíš vařit, umíš šít? No, to nemusí vůbec být;
to v životě vnitřním vůbec třeba není,
aby čas moh dále jít.
Budem ovce a jehňata počítat, pomalu z toho usínat
a vzbudíme se do novýho života dne
a tý velký lásky k tobě.

Play In Time
Got to take in what I can.
There is no time to do what must be done
while I do some thinking.
Sleeping is hard to come by.
So, we'll all sit down and try to play in time.
And we feel like singing.
Talking to the people in my way.

Blues were my favourite colour,
till I looked around and found another song
that I felt like singing.
Trying so hard to reach you;
playing what must be played,
what must be sung.
And it's what I'm singing.
Talking to the people in my way.

V taktu hrát
Musím si naložit, jen kolik zvládnu.
Není čas na všechno, co hotový bejt má,
zatímco myšlenky hlavou se honěj.
Spánek ne a ne přijít.
Takže si všichni sednem a zkusíme v taktu hrát.
A chce se nám zpívat.
Po svým s lidma mluvim.

Blues bylo mojí oblíbenou barvou,
než jsem se rozhlíd a jinou píseň našel,
kterou bych zpíval rád.
Sháněl jsem vás, jak se dalo;
hrál to, co se musí hrát,
co se musí zpívat.
To je to, co zpívám.
Po svým s lidma mluvim.

Sossity: You're A Woman
Hello, you straight-laced lady,
dressed in white but your shoes aren't clean.
Painted them up with polish
in the hope we can't see where you've been.
The smiling face that you've worn
to greet me rising at morning
sent me out to work for my score.
Please me and say what it's for.

Give me the straight-laced promise
and not the pathetic lie.
Tie me down with your ribbons
and sulk when I ask you why.
Your Sunday paper voice cries
demanding truths I deny.
The bitter-sweet kiss you pretended
is offered, our affair mended.
Sossity, you're a woman.
Society, you're a woman.

All of the tears you're wasting
are for yourself and not for me.
Sad to know you're ageing,
sadder still to admit I'm free.
Your immature physical toy
has grown too young to enjoy.
At last, your straight-laced agreement.
Woman, you were too old for me.

Sossity, you're a woman.

Society, you're a woman.

Společnosti – tys žena
Nazdar, ty sešněrovaná dámo,
seš sice v bílým, ale boty čistý nemáš.
Natřelas je krémem
a doufala, že nepoznáme, kde jsi šlapala.
Úsměv, kterej sis nasadila,
že mě s ním ráno pozdravíš,
mě rovnou poslal, abych si odpracoval svý.
Buď od tý lásky a pověz, k čemu to dobrý je.

Dej mi sešňěrovanej slib
a nech si patetickou lež.
Svaž mě svejma pentlema
a trucuj, když se zeptám proč.
Svým hlasem novin nedělních
vyžaduješ pravdy, který popírám.
Nabízíš náznakem polibek hořkosladkej,
to náš románek jenom vylepší.
Společnosti, tys žena.
Společnosti, tys žena.

Všechny ty slzy, kterejma plejtváš,
pro sebe roníš, pro mě ne.
Jsi smutná, když vidíš, jak stárneš,
a ještě smutnější, když moji svobodu připustíš.
Tvoje nezralá živá hračka roste,
je ale moc mladá na to, aby ji konečně ocenila.
Tu tvoji sešněrovanou dohodu.
Ženská, bylas pro mě moc stará.
Společnosti, tys žena.
Společnosti, tys žena.

Teacher *(USA album release)*
Well the dawn was coming; heard him ringing on my bell.
He said, "My name's the teacher; oh, that is what I call myself.
And I have a lesson that I must impart to you.
It's an old expression but I must insist it's true."

Jump up, look around, find yourself some fun.
No sense in sitting there hating everyone.
No man's an island and his castle isn't home.
The nest is full of nothing when the bird has flown.

So I took a journey; threw my world into the sea.
With me went the teacher who found fun instead of me.

Hey man, what's the plan, what was that you said?
Sun-tanned, drink in hand, lying there in bed.
I try to socialise but I can't seem to find
what I was looking for; got something on my mind.

Then the teacher told me it had been a lot of fun.
Thanked me for his ticket and all that I had done.

Hey man, what's the plan, what was that you said?
Sun-tanned, drink in hand, lying there in bed.
I try to socialise but I can't seem to find
what I was looking for; got something on my mind.

Kantor *(albová verze USA)*
Jo, blížilo se rozednění; když u mejch dveří zazvonil.
Řek mi: „Jmenuju se Kantor; tak si aspoň říkám.
A mám tady jistou lekci, kterou s tebou sdílet musím.
Je to sice zastaralej výraz, ale vážně pořád platí."

Vyskoč a rozhlídni se, najdi si nějakou zábavu.
Nemá cenu tady jen tak sedět a šířit nenávist.
Nikdo nejsme ostrov osamělej a tvůj hrad není tvůj dům.
Hnízdo zeje prázdnotou, když ptáci vyletěj.